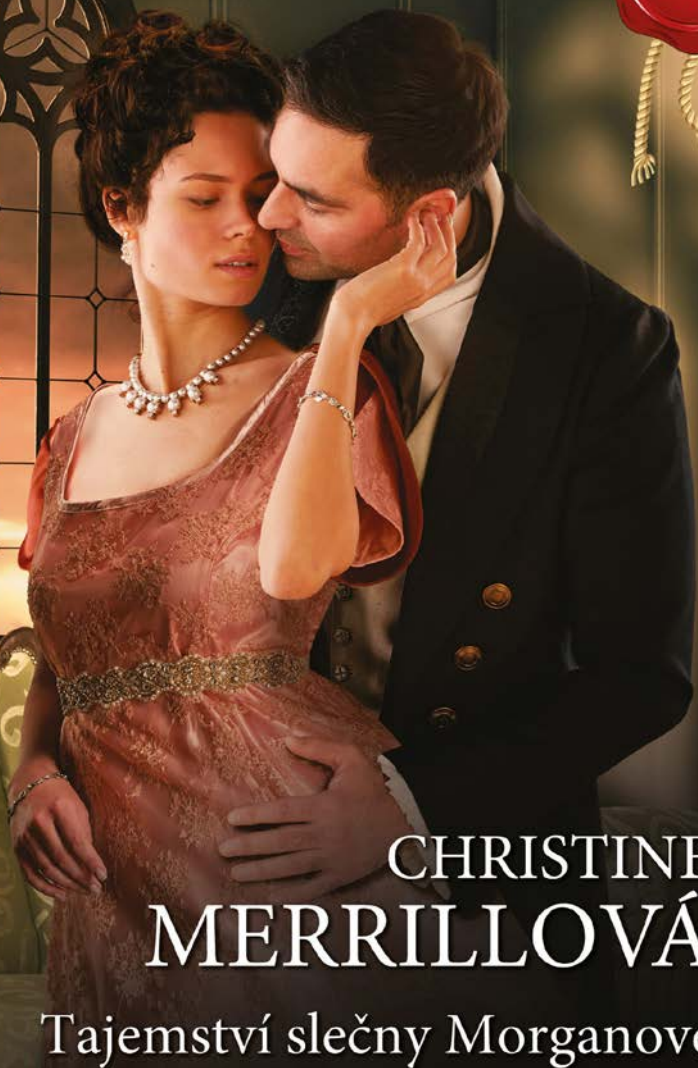

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

CHRISTINE
MERRILLOVÁ

Tajemství slečny Morganové

CHRISTINE MERRILLOVÁ

TAJEMSTVÍ SLEČNY
MORGANOVÉ

PŘEKLAD

EMA VOJTĚCHOVÁ

Milá čtenářko,

věřím, že už se těšíte na další z mých příběhů a tentokrát si jistě přijdete na své. Romantickou hrdinkou první povídky s názvem Nalezená lady Clare je dokonce uprchlá otrokyně. Ženy se nejen v minulosti dostávaly do nelehkých situací, a některé příběhy měly a mají dobrý konec. Záleží na mnoha okolnostech, ale to, jestli Vám v nesnázích někdo podá pomocnou ruku je mnohdy to nejdůležitější. I hrdinka druhé románc Tajemství slečny Morgánové to nemá jednoduché. Představte si, že za to, že tajně a pod pseudonymem vydala román, jí otec hrozí umístěním do ústavu pro choromyslné. V době, kdy muži měli naprostou nadvládu nad životy žen ve své rodině, něco takového bylo možné. Vy samozřejmě víte, že i přese všechny neblahé okolnosti mé příběhy končí šťastně, takže neváhejte a pusťte se do čtení.

S láskou

Váš Harlequin

Christine Merrillová

**TAJEMSTVÍ SLEČNY
MORGANOVÉ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Scandalous Match for the Marquess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2024 by Christine Merrill
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2308-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2309-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2310-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Felicity Morganová nikdy neměla v plánu vystavit svoji rodinu skandálu.

Když před pěti lety vstupovala do společnosti, matka ji poučila o nebezpečí kombinace příliš mnoha skleniček šampaňského a měsíčního svitu. Felicity si její varování vzala k srdci a obojího užívala s mírou. Stejně tak brala s rezervou komplimenty, které jí skládali nejrůznější džentlmeni. A pokud měl mladík pověst flamendra, konverzaci s ním rychle ukončila.

V mnoha ohledech to byla velice rozumná dívka. Někdy ale mívala hlavu v oblacích.

Když s ní džentlmeni vedli rozhovor, často odcházeli s pocitem, že ji vůbec nezajímá, co jí říkají. Nebyl v tom ale skepticismus ani nuda. Felicity jednoduše postrádala o jejich řeči zájem. Někdy to vypadalo, že v duchu poslouchá mnohem zajímavější rozhovory než cokoliv, co jí kterýkoliv z mladíků mohl nabídnout. Když seděla o samotě v salonu nebo tanečním sále, vypadala úplně stejně spokojeně, jako když jí někdo přišel složit poklonu. A nikdy žádnému džentlmenovi nedokázala nebo nechtěla věnovat tolik pozornosti a času, aby ji chtěl požádat o ruku.

Felicity Morganová byla velice pohledná dívka.

Měla krásné oči, milý úsměv a záviděníhodnou postavu. Také šaty nosila vždy podle poslední módy. Její rodiče věnovali každý rok nemalou sumu na to, aby dceři pořídili nové šaty i boty od nejlepších modistek a ševců.

Roky však ubíhaly a s nimi jedna plesová sezona za druhou a Felicity neobdržela jedinou nabídku k sňatku. Otec už začínal ztrácet trpělivost a matka dokonce sama naznačila, že by jí snad mohl pomoci nějaký menší skandál. Nenápadně jí začala podsouvat, že by možná neměla být až tak slušná a občas by mohla udělat něco, co by některému z džentlmenů dodalo trochu odvahy.

Začalo být jasné, že pokud se něco nezmění, Felicity čeká staropanenský život. Podle jejího názoru na tom nebylo nic špatného. Ne že by měla něco proti mužům. Muži jako živočišný druh ji nesmírně fascinovali, připadali jí záhadní a jejich myšlenky a činy pro ni někdy byly jako z jiného světa. Nejraději je ovšem pozorovala z bezpečné vzdálenosti.

Když sledovala, jak spolu vycházejí její rodiče, nebyla Felicity ani trochu přesvědčená, že manželství je zaručenou zárukou spokojenosti. Otec byl velice náročný a poněkud prchlivý muž. Matka se mu snažila ve všem vyhovět a jak roky ubíhaly, Felicity se zdála čím dál tím menší, tišší a smutnější.

Ve svém okolí znala několik neprovdaných žen a připadalo jí, že mnohé z nich jsou se svým údělem docela spokojené. Měly hodně přátel a vlastních zájmů a celkově vypadaly šťastněji než jejich provdané sestry. Felicity neměla jediný důvod si myslet, že by ona sama nemohla být stejná jako ony. Jenom kdyby se ostatní vzdali myšlenky na to, že se musí provdat

a nechali ji na pokoji a o samotě s jejími myšlenkami.

A myšlenek měla Felicity opravdu hodně. Také měla svoje vlastní plány. Kdyby se jí je podařilo provést, její budoucnost by byla vyřešená a mohla by vést šťastný a spokojený život svobodné ženy. Potřebovala už jen několik měsíců. Kdyby dokázala své úmysly před rodiči utajit ještě chvíli, měla by vyděláno dost peněz na to, aby si založila vlastní domácnost a mohla žít až do konce života bez starostí.

To se, bohužel, nepodařilo. Rodiče její tajemství odhalili a svorně prohlásili, že je to něco tak skandálního, tak děsivého a nehorázného, že tím dělá ostudu celé rodině. Matka prolévala slzy a otec jí zabavil úplně všechny peníze, které si našetřila na budoucí život. Do poslední pence. Potom rozhodně prohlásil, že musí pryč z jeho domu. Nesmí se vrátit do Londýna, dokud nepřijde k rozumu nebo dokud se nenajde vhodný muž, který by se s ní oženil a přetvořil ji na poslušnou a poddajnou ženu, tak jak to očekává společnost.

Felicity pochybovala, že by se našel někdo, kdo by se s ní chtěl oženit. Za celých pět let, co byla ve společnosti, se ve městě nenašel jediný džentlmen, který by o ni projevil zájem. Teď ji rodiče posílali do Shropshiru k přítelkyni její babičky, ovdovělé sestře vévody. Je sice možné, že do vesnice Vicar's Hill se zprávy o jejím skandálu nedostanou, ale je také velice málo pravděpodobné, že malá vesnička bude oplývat svobodnými džentlmeny, kteří by se s ní chtěli oženit.

A to že by přišla k rozumu, je samozřejmě ještě méně pravděpodobnější.

Při této myšlence se sama pro sebe pousmála.

Otec by jistě nesouhlasil, ale její plány vůbec nebyly nesmyslné. Felicity byla pevně rozhodnutá, že jakmile se dostane z rodičovského dohledu, bude dál pokračovat v tom, co dělala předtím. Doufala, že lady Ofélie Winterbottomová se nechá přesvědčit, aby jí dopřála trochu víc svobody, než mívala v Londýně, a bude si moct dělat, co bude chtít. Pokud ne, bude muset přijít na to, jak to se starou dámou zaonačit. Protože nakonec bude stejně po jejím.

Z Londýna cestovala poštovním vozem, protože otec prohlásil, že nepohodlná cesta alespoň trochu zkrotí její tvrdohlavost. Dlouhé drkocání po děravých cestách ale její odhodlání jenom posílilo. Pokud se někdy chce dostat mimo dohled své rodiny a stát se nezávislou ženou, nesmí se nikdy vzdát a nechat se zastrašit. Nedopustí, aby o jejím osudu rozhodovali jiní, a nakonec dosáhne vytoužené svobody!

Nejlepší bude, když se na tuto cestu bude dívat jako na dobrodružství a možnost začít nový svobodný život, po kterém vždycky toužila. Cestování přece rozšiřuje obzory. Výlet do odlehlého kouta anglického venkova sice není to samé jako plavba po kanále v dalekých Benátkách, ale je to lepší než nic.

Do cíle její dnešní cesty už zbývalo jenom pár mil a potom to celé začne.

Felicity vyhlédla ven z okna a pohlédla na krajinu před sebou. Upřela oči na horizont, za kterým ji jistě čeká zářná budoucnost.

Kočár najednou bez varování zastavil. Felicity vyhlédla z okna a srdce v hrudi jí zklamaně pokleslo. Okolní krajina ani zdaleka nepřipomínala to, co si představovala pod pojmem zářivá budoucnost. Posledních několik mil vypadala úplně stejně nudně

a neobydleně jako místo, kde zastavili. Široko daleko nebylo známky po žádném malebném, starobylém městečku plném milých lidí, kteří by ji vítali. Kolem nebylo vůbec nic.

„Vicar’s Hill!“ Hlas kočího se nesl přes zvoněné postrojů a zvuky neklidného pohrabávání kopyt koní, kteří byli celí netrpěliví, aby mohli pokračovat dál v cestě.

„Jste si jistý?“ zeptala se Felicity pochybovačným tónem a z okna vyhlížela na opuštěnou cestu, na které zastavili. Na obzoru nebylo nic jiného než pár opuštěných stromů. „Žádnou vesnici nevidím.“

„Jsme na rozcestí u Vicar’s Hill,“ opravil se vozk. Sundal ze střechy kočáru Felicitina zavazadla a hodil je vedle cesty. „Přímo do vesnice nezajíždíme,“ dodal stroze na vysvětlenou.

Potom ještě vedle patníku u cesty hodil pytel s poštou a upřel na ni pohled. Bylo zjevné, že čeká, až vystoupí z kočáru a on bude moct pokračovat dál v cestě.

„Někdo by mě tady měl čekat,“ namítla Felicity a ani se nepohnula. „Ještě tady nikdo není.“

„To už není moje starost, mladá dámo,“ trval na svém vozk. Otevřel dveře kočáru a rukou pokynul směrem k rozblácené cestě.

Felicity čekala, že na ni bude čekat kočár nebo pevný povoz, který bude kočírovat milý červenolící sluha staré dobré lady Ofélie, který ji přivítá a odveze ji i se zavazadly do domu. Ale jako v mnoha jiných případech, ani tentokrát se její představivost neshodovala se skutečností.

„Co mám dělat?“ zeptala a vrhla bezradný pohled směrem k obzoru a potom zpátky na kočího.

„Čekat,“ navrhl muž. „Nebo se můžete vydat k domu pěšky. Jak chcete, slečno.“

Felicity neochotně sestoupila po schůdkách kočáru. Jakmile se nohou dotkla rozblácené cesty, uslyšela začvachtání. „Je tady někde nějaký dům?“ zeptala se. „Vesnice? Nebo alespoň farma, kde bych mohla požádat o pomoc?“

Někde tady přece musí být nějaká civilizace, jinak by nestavěli.

Kočí pokrčil rameny a mávl rukou směrem dál po cestě před nimi. „Jestli tady něco je, je to tímhle směrem,“ zabručel zamračeně.

Felicity jenom bezradně pohlédla na hromádku svých zavazadel, která ležela vedle cesty. Cítila se nešťastně a opuštěně.

Vozka nečekal na odpověď a znovu se vyhoupl na kozlík. Vzal do rukou otěže a chystal se dát koním povel k odjezdu.

„Nemůžete mě tady přece jenom tak nechat,“ pokusila se ještě namítnout a vzhlédla k němu.

„Je mně líto, slečinko,“ odpověděl. Mlaskl na koně a švihl otěžemi. Koně se dali do pohybu. „Musím dodržovat jízdní řád. Někdo si určitě přijede vyzvednout poštu. Postarají se i o vás.“

A potom se kočár rozjel a na Felicity se snesla sprška bláta, která odstříkovala od kol. Zůstala stát sama na cestě.

Sledovala pohledem kočár, dokud nezmizel za zatáčkou. Potom se rozhlédla kolem sebe. Cesta se rozdvjojovala. Po jedné odbočce odjel dostavník a druhým směrem zřejmě ležela vesnice. Potom jí pohled sklouzl na pytel s poštou, který byl v očích obyvatel vesnice zřejmě důležitější než ona sama.

Jak dlouho může trvat, než ho někdy přijede vyzvednout? A co bude do té doby dělat ona?

Neměla na vybranou. Vracet se zpátky nemá smysl a jít dál po cestě za kočárem také ne. Kdyby cíl její cesty ležel tím směrem, kočí by ji jistě vysadil dál.

Zbývala tedy jediná cesta po její levici. To musí být cesta do vesnice. S povzdechem se posadila na jeden ze svých kufrů a čekala. Doufala, že se něco stane a její problém se vyřeší. Když se půl hodiny nestalo nic, vzdala to. Zvedla se, z hromádky zavazadel vzala jenom jednu menší cestovní brašnu a zbytek nechala ležet u cesty. Až se ohlásí v domě, pošlou pro zbytek zavazadel někoho ze služebnictva.

Když urazila zhruba míli, měla boty i lem sukně celé obalené blátem a ztěžklé. Nevypadalo to však, že by se nějak přiblížila cíli. Krajina kolem byla pořád stejná. Po obou stranách cesty, kam dohlédla, se všude vlnily mírné, oblé kopečky. Byla unavená, měla žízeň a litovala, že na rozcestí nenechala všechna zavazadla, protože cestovní vak, který se rozhodla vzít s sebou, jí každým krokem připadal těžší a těžší.

To, že ji rodiče vyhnali z Londýna na tak vzdálené místo, bylo už tak dost těžké. Očekávali, že se dá na pokání a bude litovat svých chyb. Lady Ofélie jí mohla alespoň poslat někoho naproti. Nemusel by to být zrovna kočár se služebnictvem, obyčejný vůz a kočí by stačily. Felicity nečekala, že se k ní budou chovat, jako kdyby na ní vůbec nezáleželo.

Nohy v blátě jí neustále podkluzovaly a jak si přehazovala zavazadlo z jedné ruky do druhé, bolely ji už obě. Zastavila se a posadila se na zavazadlo. Zvažovala, že by se rozplakala. Až doteď neprolila jedinou slzu, dokonce ani když na ni otec křičel. Věděla,

že by ho slzami neobměkčila a nevěřil by, že tím dává najevo lítost nad tím, co provedla.

Ani teď by jí nijak nepomohly. Měla by jenom ještě větší žízeň a vlastně jí ani do pláče nebylo. Nepociťovala ani smutek, spíš měla zlost na to, jak se celá situace nakonec vyvinula.

Od samého začátku, kdy se její plány začaly hroutit, by nejraději křičela na celé kolo. Vždyť je to taková nespravedlnost! Kdyby byla mužem, neplatila by pro ni tak přísná společenská pravidla a nikdo by její počínání nijak neodsuzoval. Někteří by je dokonce mohli považovat za úspěch.

Ale protože je dívka, rodiče prohlásili, že její chování je skandální a poslali ji pryč z města daleko na venkov. A teď je tedy tady, úplně sama v pusté krajině na kraji zablácené cesty. Povzdechla si a rázně vstala. Bude muset pokračovat v cestě. Když ale chtěla udělat první krok, zjistila, že má obě boty až po kotníky zapadlé v blátivé brázdě. Vší silou se je pokusila nadzvednout a skončilo to tak, že přišla nejprve o jednu a potom i o druhou botu. Zůstala stát v louži bláta jenom v punčochách.

To už bylo příliš. Když ucítila, jak jí studené bláto proniká na kůži, byla to příslovečná poslední kapka a pohár její trpělivost přetekl. Felicity otevřela ústa, zhluboka se nadechla a krajinou se rozlehl zoufalý, zlostný výkřik.

Ze skupinky stromů po její pravici se ozvalo zatřepotání křídel a k nebi se vzneslo hejno ptáků. Hned za nimi se z houští ozvalo kletí mužského hlasu. A potom se z mlází najednou vynořil rozložitý muž a rázně vykročil jejím směrem. Podle zamračeného výrazu z jeho obličeji snadno poznala, že se zlobí.

Znovu se posadila na své zavazadlo a rychle začala vylévat vodu z bot. Potom se do nich pracně nazu-
la, aby byla připravená, kdyby se snad musela dát na
útek. Jedním okem při tom stále sledovala blížící se
postavu. Muž měl na sobě kožené kalhoty pod kole-
na a široký kabát s mnoha kapsami. Takový obvykle
nosili hajní nebo pytláci. Na hlavě měl otrhaný sla-
měný klobouk, kterému chyběl kus krempy. Vypada-
lo to, jako kdyby si z něj ukousl kůň nebo nějaké jiné
velké zvíře.

Její výkřik ho pravděpodobně vyrušil z nějaké ne-
kalé činnosti. Co jiného by takový trhan pohledával
na tak odlehlem místě? A teď se na ni zlobí a chystá
se ji potrestat tak, že si to ani nedovedla představit.

Protože ale měla velice dobrou představivost, pra-
covala jí na plné obrátky. Už cítila, jak ji jeho ohrom-
né, silné ruce svírají ramena a třesou jí, aby se pod-
volila...

Byla si jistá, že bude chtít, aby se něčemu podvo-
lila. Přestože byl oblečený v poněkud otrhaných ha-
drech, připomínal jí drsného záporného hrdinu, jaké
znala z knížek. Byl pohledný a ničemům z knih se
špatné skutky nikdy nezračí v obličeji. Zpod nešťast-
ného klobouku mu nepoddajně vykukovaly tmavé
kudrnaté vlasy a pod zamračeným obočím svítily
stejně tmavé oči. Ostře řezané lícní kosti měl poros-
tlé krátkým strništěm, jako kdyby se jeden den ne-
holil. Kdyby si takový muž na ženě vynutil polibek,
jistě by to nepříjemně škrábalo. Při tom pomyšlení se
zlehka otřásla.

A teď se nad ní ten ohromný muž tyčí, ruce má
založené v bok a tváří se, jako kdyby čekal na vy-
světlení.

„Dobrý den,“ pronesla Felicity zdvořile a opatrně a v duchu litovala, že předtím tak neuváženě nechala průchod svým pocitům.

„Co tady k čertu pohledáváte?“ zeptal se rovnou, aniž by ji pozdravil. Zvedl jednu ruku, aby si zastínil oči před sluncem a mohl si ji lépe prohlédnout.

„Hledám dům lady Ofélie Winterbottomové ve Woodley Hall,“ odpověděla, zvedla se a stoupla si za koženou brašnu, aby mezi nimi byla alespoň nějaká překážka. „Přijela jsem poštovním vozem. Někdo mě tady měl čekat, ale nikdo nedorazil.“

„To není možné,“ prohlásil sebejistě. „V úterý poštovní vůz nejezdí.“

„Dneska je středa,“ opáčila Felicity stejně sebejistě.

Muž začal něco odpočítávat na prstech a při tom si potichu mumlal. „Neděle skopové, pondělí drůbež, včera večer hovězí, takže dneska musí být středa.“ Překvapeně na ni pohlédl. „Máte pravdu. Je středa. Ale neměla jste jediný důvod ječet a plašit při tom ptáky.“

„To jsem tedy měla,“ odsekla rozhodným hlasem. „A ne jeden. Nějací ptáci jsou mně úplně ukradení. Jedině, že by mě mohli vyprostit z téhle zablácené díry a odletět se mnou zpátky do Londýna. Nebo by mně možná mohli přinést moje zavazadla, která jsem musela nechat ležet s poštovním vakem na křižovatce...“

Znovu pohlédla na muže a odmlčela se. Byl vysoký a jeho blízkost ji děsila. Neměla mu vyklopit, odkud přijela ani to, že nechala svá zavazadla bez dozoru položená u cesty. Pokud je to pytlák, mohl by mít o obsah jejích zavazadel zájem.

Muž ale nevypadal, že by se chystal někam odejít. Pořád na ni upřeně hleděl a v obličejí měl rozhněvaný výraz. Felicity udělala krok dozadu.

„Stejně jste neměla ječet,“ prohlásil příkrým tónem. „Měl jsem strach, že někomu hrozí opravdové nebezpečí. A vy se zatím jenom chováte pošetile.“

„Nechovám se pošetile,“ odporovala, ačkoliv když se nad svým chováním zamyslela, cítila, že to asi poněkud pošetilé bylo. „Prostě na mě všechno padlo. Mám za sebou dlouhý a náročný týden.“ Potom se na něj s nadějí usmála. „Ale kdybyste mohl v domě vyřídit, aby někoho poslali, aby mě vyzvedl i se zavazadly...?“

Muž se nepřestával mračit.

Vteřiny ubíhaly a on na ni dál jenom mlčky hleděl. Určitě přemýšlí, jak se zbaví jejího těla, až si to s ní vyřídí. Ale potom, právě ve chvíli, kdy se Felicity rozhodla, že se spasí útekem, k ní dolehl rachot kol blížícího se povozu a cinkot postrojů. Za chvíli se ze zatačky vynořil vůz tažený jedním koněm.

„Slečno Morganová!“ zvolal kočí a když ho mávnutím pozdravila, ještě zrychlil.

„Tady!“ odpověděla hlasitě a začala klopýtat po cestě vozu v ústrety. Když byla bezpečně vedle vozu, pohlédla zpátky na muže na cestě. „Nemusíte si dělat starosti. Nakonec pro mě někdo přijel.“

„Jestli jste tedy v pořádku, tak já...“ odpověděl neznámý muž, jako kdyby jí nakonec celou dobu nabízel pomoc. Potom pohlédl zpátky směrem ke skupince stromů, odkud se předtím vynořil.

„Docela v pořádku, děkuji,“ prohlásila s úlevou, že se dostala z jeho blízkosti.

„Já se tedy můžu vrátit zpátky do svého úkrytu,“ dokončil větu a vykročil pryč od ní.

„Jak je libo,“ odvětila Felicity a ostražitým pohledem sledovala, jak se muž vrací zpátky do mlází.

Než stačil kočí seskočit z vozu, aby jí pomohl, vylezla nahoru do bezpečí. Sluha se omlouval za zpoždění a rozjel se s vozem směrem k jejím odloženým zavazadlům. Felicity celou dobu sledovala záda záhadného muže z lesa a přemýšlela, jestli se s ním ještě někdy setká. Až bude u lady Ofélie, možná by se na něj mohla zeptat. Jestli se tady takový podivím pohybuje, jistě o něm bude někdo něco vědět. Protože co jiného se dá na venkově dělat než přemýšlet o tom, co dělají sousedi.

A pokud se nějaký příběh nedozví, bude si ho muset napsat sama.

Sluha mezitím naložil zavazadla, obrátil vůz a rozjel se směrem k domu. Felicity se pro sebe spokojeně usmála. Její vymyšlená verze tohoto setkání bude jistě ještě lepší než skutečnost.

Zapomněl na to, co je za den. Už zase.

Martin Howell seděl v malém přístřešku, který si postavil v houští mezi stromy a šterbinami malých oken hleděl za mizejícím povozem. Je středa a tetička Ofélie ho požádala, aby před hodinou dorazil na křižovatku, tam přivítal slečnu Morganovou z Londýna a dopravil ji i se zavazadly do jejího domu. Byl to velice jednoduchý požadavek. Něco takového by zvládl i ten největší hlupák. Přesto se mu podařilo to zmotat.

Dnes dopoledne měl v úmyslu strávit venku jenom chvíli. Potřeboval si utřídit myšlenky. Ale jako obvykle ztratil pojem o čase. To se mu stávalo poměrně často. Najednou bylo půl třetí dopoledne a jeho ani nenapadlo, že poštovní vůz přijíždí ve dvě. Navíc byl pěšky a nebyl oblečený na to, aby vítal hosty.

Kdyby se k němu nedonesl její jekot, vůbec by si jí nevšiml. A ona by se musela k domu vydat pěšky. Byl ale natolik zaujatý tím, co se dělo v hnízdě hýla, které pozoroval už několik dní, že si vůbec nevšiml, co se děje kolem. Nezaznamenal ani projíždějící poštovní vůz. Samička hýla hnízdo opustila na necelou hodinu a on mohl dalekohledem pozorovat čtyři malé hlavíčky ptáčat, která natahovala malé zobáčky nahoru a čekala na návrat matky.

Znovu namířil dalekohled směrem k hnízdu a na chvíli zavřel oči, aby si ten obraz vryl do paměti. Potom dalekohled odložil, vzal do ruky skicák a tužku a rychlými tahy nakreslil, co viděl. Má štěstí, že si takové věci dobře pamatuje. Živí ptáci různě hopkají a při sebemenším pocitu nebezpečí uletí pryč, takže je velice obtížné je zachytit na papír.

Jiní badatelé se uchylovali k tomu, že ptáky chytali do ok a nechávali si je vycpat a teprve potom je kreslili. On ale nepovažuje za nutné objekty svého zájmu zabíjet jenom proto, aby je mohl nakreslit a studovat. V životě viděl příliš mnoho smrti a nechtěl se jí dál obklopovat.

V tu chvíli příliš přitlačil na tužku a zlomila se mu tuha. Na papíře zůstala křivá čára. Vytáhl z kapsy kapesní nožík a začal tužku ořezávat.

Po tom záchvatu, který na cestě předvedla slečna Morganová, je vlastně štěstí, že se ptáci vůbec vrátili do hnízda. Nic z toho by se ovšem nestalo, kdyby to nepopletl a byl v požadovanou dobu tam, kde měl být.

Jeho služebnictvo si ale naštěstí vzpomnělo, když jejich pán zapomněl. Hospodyně paní Spangová pravděpodobně vyslala povoz a doufala, že se poštovní

vůz trochu opozdí. Peters, sluha, který vůz řídil, se jistě dovtípil, co se stalo, a vezme vinu za zpoždění na sebe. Služebnictvo svého pána dobře znalo, a když se podobně zapomněl, vždycky se našel někdo, kdo se o všechno postaral.

Tetička Ofélie se jistě dozví, že na místo nedorazil a také ho bude omlouvat. Musí to dělat až příliš často. Už by se měl vzpamatovat...

Vzal opět do ruky dalekohled a skicák a uložil je spolu se zbytky oběda do plátěného vaku, který si s sebou vzal. Potom se vydal pomalým krokem zpátky k hlavnímu domu, aby dal do pořádku to, co způsobil svou zapomětivostí. Dost ho zneklidňovalo, že si už ani neuvědomuje, co je za den, a musí si to složitě ujasňovat podle jídelníčku, který se týden co týden opakuje.

To je další věc, která by mu pravděpodobně měla dělat starosti. Kuchařku už přece musí nudit, když připravuje pořád dokola sedm stejných jídel. On ale ještě pořád nedokáže připustit jakoukoliv změnu. Když za ním služebnictvo poprvé přišlo s dotazem na jídelníček, pohlédl na poslední týdenní plán, který psala jeho milovaná Emma, a který ještě pořád ležel na stole v ranním salonku. Neměl to srdce jej nijak obměňovat. A tak i o tři roky později se celý dům řídí tím, co napsala jeho poslední paní. Žádnou novou dům nemá.

Když si nedokáže pořádně zorganizovat vlastní život, co bude dělat se slečnou Morganovou? Jistě, technicky vzato se o ni má starat tetička Ofélie a ne on. On je tady ale hlavou rodiny a Ofélie od něj bude samozřejmě očekávat, že si oblékne pořádný kabát a vázanku a u dnešní večeře ji přivítá na panství.

Doufal, že jí nebude muset vymýšlet zábavu po celou dobu jejího pobytu. Nevěděl, co vlastně provedla, že musela odjet z Londýna. Poté co se s ní setkal, si ale vytvořil jisté podezření. Je to velice pohledná mladá žena s krásnými lesklými vlnitými vlasy, které jí v dlouhých loknách vykukovaly zpod cestovního klobouku. Má velké tmavé oči a velice svůdná ústa, která přímo vybízela k tomu, aby je člověk políbil. Takovému obličejíku by málokterý muž dokázal odolat...

Pokud se tedy taková krásná žena objeví zničehonic na venkově daleko od hlavního města místo toho, aby zamířila k oltáři, znamená to, že dotyčný muž nakonec zřejmě odolal. Doufal, že tetička Ofélie jí dokáže udržet pod kontrolou, dokud se pro ni nenajde vhodný manžel. Nebo dokud nepřijde výsledek jejího skandálu na svět a neujme se ho nějaký farmář, aby ho v tichosti vychoval.

Martin si byl jistý, že k takovým utajeným porodům dochází často. Na jeho panství ovšem nikoliv. Rozčilovalo ho, že by se některý z jeho nájemců musel ujmout péče o potomka, kterého ona nemůže přiznat. Když se s ní setkal, nezdálo se mu, že by projevovala nějaké známky pokání či lítosti. Naopak, chovala se, jako kdyby byla někdo lepší než on. Určitě nepůsobila jako dívka, která upadla v nemilost rodiny a aby předešla velkému skandálu, musí hledat útočiště na jeho panství.

Martin si samozřejmě uvědomoval, že nemůže připisovat veškerou vinu jenom jí. Velký podíl na takových situacích mají nepochybně muži, kteří bezohledně a nestoudně využívají důvěřivosti mladých dam, z nichž většina vyrůstá v nevědomosti ohledně

toho, kam může vést takový flirt a jak těžké je odolat vášni.

Jeho milovaná žena, Bůh dopřej její duši pokoj, mu dokázala, že i ženy mají své touhy. Úplně stejně jako muži. Je tedy spravedlivé trestat takovou dívku za to, že podlehla přirozenému nutkání, když muž, který ji svedl, vyvázne nepotrestaný?

Je dokonce možné, že jí onen bezcharakterní bídák nabídl manželství a když dostal, co chtěl, opustil ji. Pokud by to tak bylo, soucítil s ní, protože si dobře pamatoval, jaké to je být mladý a zamilovaný. A také věděl, jaké to je, když člověku život nevyjde podle plánu.

Takto pohroužený do myšlenek došel do hlavního domu, a když si čistil bláto z bot, zahnal je z hlavy. Prošel hlavními dveřmi do vstupní haly, a když procházel kolem vysokého zrcadla, pohlédl na sebe. Při pohledu na svůj zjev sebou lehce trhl.

Vypadá jako venkovský balík. Není divu, že se k němu slečna Morganová chovala tak, jak se chovala. Jistě ho považovala za nějakého vagabunda nebo pytláka, který se potuluje po panství a přespává v lese.

A on neudělal vůbec nic, aby ji od takových myšlenek odradil. Nenamáhal se jí představit, a ještě se s ní dohadoval, co je vlastně za den. Musela si o něm myslet, že to nemá v hlavě v pořádku. Tráví příliš času sám se svými myšlenkami a už nedokáže ani vést zdvořilou konverzaci, když se to hodí.

Pomalou si přešel dlaní po neoholené tváři. Během těch třech let, kdy byl pryč z města, se společenské požadavky na vzhled do velké míry uvolnily, ale to, jak je neupravený nyní, je už moc dokonce i na něj.

Tetička Ofélie bude pravděpodobně očekávat, že k ní dnes přijde na večeři. Bude se muset za své chování omluvit. Neodvažoval se doufat, že by v něm slečna Morganová třeba nepoznala neurvalého trhana, se kterým se setkala u cesty. Když se ale pořádně vykoupe a oholí, mohl by mít snad alespoň malou naději, že by ji mohl přesvědčit, že jeho divoký zjev byl jenom výjimkou a že takový není doopravdy.

S takovým plánem v hlavě vykročil odhodlaně nahoru po schodišti směrem ke své ložnici. Musí se pokusit napravit, co se dá.

DRUHÁ KAPITOLA

Felicity mlčky seděla na prkenném sedadle povozu. Vozka nejprve zamířil pro její zavazadla, která naložil dozadu spolu s poštovním pytlem, a potom odbočil z cesty a jel zhruba dvě míle ke vdovskému domu na Woodleyském panství. Když projížděli kolem místa, kde ji nakonec vyzvedl, po podivném muži tam už nebylo ani památky.

Říkal něco o tom, že se vrátí zpátky do úkrytu. Felicity to nedávalo příliš velký smysl. Říkala si, že tím musí myslet nějakou chatrč nebo boudu, ve které přebývá. Před čím nebo před kým se ale potřebuje skrývat? Pokud se ještě někdy vydá tímhle směrem, nesmí zapomenout požádat, aby ji doprovázel někdo ze služebnictva. Zjevně není bezpečné procházet se tady po okolí o samotě.

Možná by si na cesty po okolí mohla vypůjčit vůz tažený poníkem nebo malý dvoukolák. Pokud ale na panství nějaký takový vůz mají, proč by pro ni neposlali právě něco takového? Na velkém povozu, na kterém právě teď jela, se cítila jako další kus zavazadla. Jako kdyby ji naložili, odvezli na místo určení a potom na ni zase zapomněli.

Takhle si svůj příjezd na panství nepředstavovala.

Jak ji asi přivítají, až dorazí do domu? Třeba ji čeká nějaká neutržovaná ruina.

Představivost jí běžela na plné obrátky. Představovala si goticky temný a hrůzostrašný dům a záhadnou lady, která v něm žije.

Když ale vjeli na příjezdovou cestu a objevil se před nimi dům lady Ofélie, ulevilo se jí. Nebyla to žádná zchátralá ruina, jak se obávala, ale výstavní panský dům z bílého kamene s čistými okny a pevnou tmavě šedou břidlicovou střechou. Kolem domu se v zahradě vinuly cestičky lemované kvetoucími růžemi.

Lady Ofélie už na ni čekala u hlavního vchodu a ve tváři měla ustaraný výraz. Byla to vysoká žena s bílými vlasy pečlivě sčesanými pod stejně bílým krajkovým čepečkem. Na první pohled působila příjemným dojmem.

„Ach můj Bože, ach můj Bože,“ opakovala stará dáma a omluvně zvedala ruce. „Takhle jste přijet neměla, drahoušku. Měl vás vyzvednout Martin,“ vysvětlovala překotně. Potom se na chvíli odmlčela a prohlédla si Felicity od hlavy k patě. Když uviděla její zablácenou sukni a červený obličej, znovu začala lamentovat. „Ach můj Bože. Jste slečna Morganová, že ano?“ ujistila se. „Vypadá to, že už jste prožila nějaké malé dobrodružství, má milá.“

Felicity se pokusila o co nejupřímnější úsměv. „Nebylo to nic, z čeho bych se nedokázala vzpamatovat,“ odpověděla, jak nejveseleji dokázala. „A vy musíte být lady Ofélie,“ dodala, když pochopila, že žádné představování se zřejmě konat nebude.

„Ovšem,“ odpověděla stará dáma a zahanbeně přikývla. „Musíte si o nás myslet, že jsme tady

všichni hrozně nevychovaní, když vás vítáme takhle. Pojdte dál, drahoušku, jistě si potřebujete po cestě odpočinout. V salonku jsem nechala připravit čaj. Je tam i limonáda a koláče. Určitě musíte být unavená a hladová.“

Lady Ofélie uvedla Felicity dovnitř domu a neustále při tom švitořila.

„Moje boty,“ zarazila se Felicity a pohlédla na pomalu usychající bláto, kterým byly celé pokryté. „Musím vypadat hrozně.“

„S tím si vůbec nelámejte hlavu, drahoušku,“ uklidňovala ji lady Ofélie a vybídla ji, aby se v salonku posadila. „Přece nemůžete za to, jaké rozmary vám připraví cestování. Měl vás vyzvednout můj synovec, ale ten ubohý chlapec je poněkud roztržitý. Řekla bych, že na vás zapomněl,“ povzdechla si stará dáma.

„To je v pořádku,“ odpověděla Felicity a zdvořile se usmála, aby zakryla svou rozladěnost.

Možná nakonec tenhle neblahý začátek nebude taková katastrofa, jak se to zdálo. Pokud trpí podobnou roztržitostí celá rodina, mohli by třeba zapomenout, že je tady za trest a ona by si nakonec mohla dělat, co se jí zachce.

„Když jste nedorazila, začala jsem si dělat starosti,“ pokračovala lady Ofélie. „Poslala jsem do hlavního domu sluhu, aby Martinovi připomněl, že už jste tady a vyřídil mu na dnešní večer pozvání na večeři.“

„To zní báječně,“ odpověděla Felicity zdvořile a v duchu si přála, aby toho proklatého Martina vzal třeba čert. Zvažovala, jestli se má lady Ofélii zmínit o setkání s tím podivným člověkem u křižovatky. Rozhodla se, že o tom pomlčí. Vozka, který

pro ni přijel, ho přece viděl a nijak jeho přítomnost nekomentoval. Možná je to místní hajný a je stejně podivínský jako všichni, se kterými se tady doposud setkala.

„Martin je markýz z Woodley,“ vysvětlovala lady Ofélie a povzbudivě se na Felicity usmála. „Je to prvorozený syn mého bratra, vévody. A je svobodný,“ mrkla na ni, aby byla narážka úplně jasná.

Felicity si nebyla jistá, jak by měla reagovat. Ona přece žádného manžela nehledá. Očekává se od ní snad, že ještě než si vybalí zavazadla, začne snít o tom, že se provdá za dědice vévodského titulu?

Chvilku rozpačitě mlčela a potom zdvořile odpověděla: „Těším se, až se s ním seznámím.“

Ale nemusí to být hned, dodala sama pro sebe v duchu a napila se limonády.

Potom zabloudila pohledem k psacímu stolu v rohu a zrychlil se jí tep. „Ale ještě před večerí musím napsat rodičům dopis, abych jim oznámila, že jsem v pořádku dorazila. Dělalí by si starosti.“

„Ale samozřejmě, drahoušku,“ přikývla lady Ofélie blahosklonně hlavou.

Vstala, přešla ke stolu, z řetízku kolem krku sundala malý zlatý klíček a odemkla zásuvku. Z hromádky papírů vzala jeden list a společně s kalamářem a perem ho položila na desku stolu. Potom zásuvku opět pečlivě zamkla a klíček si pověsila kolem krku. Gestem Felicity vybídla, aby si posloužila.

Felicity zmateně upírala pohled na list papíru.

„Váš otec mně ohledně vašeho pobytu tady dal velice detailní pokyny. Nesmíte psát více než jeden dopis denně,“ informovala ji stará dáma a smutně při tom pokývala hlavou. „Jeden list papíru by vám měl

stačit. Upřímně, drahoušku, neděje se tady toho tolik zajímavého, o čem byste mohla chtít psát.“

„Jistě,“ odpověděla Felicity a snažila se nedat na jevo zklamání.

Rodiče ji sem neposlali na dovolenou, chtějí ji tady za trest uvěznit. A lady Ofélie není natolik popletená, aby jí to nedošlo.

„Možná ho napíšu později,“ řekla Felicity. „Teď bych se podívala do svého pokoje.“

„Ale jistě,“ odpověděla lady Ofélie a chápavě přikývla. Potom odložila šálek na stůl, vstala a ukázala ke dveřím. „Komorná Mary vám už zatím jistě vybalila zavazadla a pomůže vám s převlékáním. Večeříme v sedm. Tady na venkově nijak neponocujeme.“

„Jistě, budu připravená,“ odpověděla poslušně Felicity a následovala svou hostitelku pryč ze salonku.

Martin dorazil do domu své tety přesně o půl sedmé. Doufal, že brzkým příchodem alespoň trochu napraví své dřívější opomenutí. Novou členku domácnosti nebylo nikde vidět, ale tetička na něj již čekala v obývacím pokoji oblečená k večeři.

„Martine,“ přivítala ho odevzdaným tónem a věnovala mu zklamaný pohled. Potom ho přejela pohledem od hlavy k patě. Prohlédla si jeho kabát a všimla si, že je čerstvě oholený a ostříhaný. S úlevou se pousmála.

„Snad jste si nemyslela, že bych vám udělal takovou ostudu, že bych přišel v loveckém kabátě?“ zeptal se a povzbudivě se na ni usmál.

„Nu, zapomněl jsi, co je dneska za den,“ připomněla mu s lehce vyčítavým úsměvem. „Nebyla jsem si jistá, co dalšího ještě vyvedeš.“

„Máte pravdu, tetičko,“ souhlasil pokorně. „Ale vynasnažím se, abych už nic víc nepokazil, tak si nemusíte dělat starosti.“

„Asi lepší pozdě než nikdy, že. A měl by ses chovat zdvořile. To děvče je docela okouzlující. Tuším, že bude výbornou společnicí.“

„Takže dorazila v pořádku,“ odtušil Martin a v duchu si oddechl, že svou roztržitostí nezpůsobil nějakou závažnou katastrofu.

„Je úplně jiná, než jsem čekala,“ dodala lady Ofélie s úsměvem.

„A co jste očekávala?“ zeptal se Martin a zamračil se při tom.

Lady Ofélie zavrtěla hlavou, jako kdyby chtěla uchovat nějaké tajemství. „Řekněme, že to nevypadá, že by kolem ní byl nějaký skandál a nijak neklesla na duchu z toho, že teď náhle upadla v nemilost.“

„Možná by ale měla,“ podotkl Martin automaticky.

„Ale no tak, Martine, nikdy jsi tak prudérní nebýval,“ podivila se lady Ofélie.

To byla možná pravda. Martin už si ani nevzpomínal, jaký býval dříve. „Každopádně, její přítomnost se mě nijak zvlášť netýká.“

„Nu, ráda vidím, že se tě to týká alespoň natolik, že jsi se kvůli ní oholil,“ pochvalně se na něj usmála tetička. „Když spolu večeříme, nebývá něco takového pravidlem.“

„Už bylo načase,“ pokrčil rameny.

„Nebo se možná probouzíš z dlouhého spánku,“ poznamenala a znovu mu věnovala povzbudivý úsměv. „Je hezká. Opravdu moc hezká.“

„To se mě také netýká,“ odpověděl potichu.

Ale byla to pravda. Je opravdu krásná. Samozřejmě vůbec není jeho typ. Emma byla nadpozemsky krásná. Měla blondaté vlasy a porcelánově bílou pleť jako lesní víla. Slečna Morganová je krásná jiným způsobem a Martin si musel přiznat, že ho to poněkud zneklidňuje.

„Co provedla, že ji rodina vyhnala z Londýna právě sem?“ zeptal se.

Měl by přece projevit zájem o to, s kým bude jeho tetička sdílet střechu nad hlavou.

„Nu, do toho ti ale opravdu nic není,“ usmála se lady Ofélie prohnane. „Pokud tady má začít nový život, musí nechat veškeré problémy za sebou. A my také. Nemá tady žádné přátele a to poslední, co potřebuje, je, aby ji spolustolovníci u večeře nějak soudili.“

„Jistě,“ řekl Martin, ale tetiččina odpověď ho nijak neuspokojila.

Tajněstkářství lady Ofélie ale nebylo důležité. Stačilo se podívat na svůdné rty slečny Morganové a Martin tušil, kde se skrývá pravda. Byl si jistý, že se k ní někdo zachoval nepřístojně.

„Ale pokud se během svého pobytu tady zaplete do nějakých problémů, měla byste ji poslat zpátky, odkud přišla,“ prohlásil.

Když se na tetičku podíval, připadalo mu to, jako kdyby se mělo schylovat k bouři.

„Nesmysl,“ odpověděla a vrhla na něj přísný pohled. „Za prvé, nevím, do jakých problémů by se tady ve Vicar's Hill vůbec mohla zaplést. Strávila jsem tady dost času na to, abych věděla, že kdyby ses někdy vynořil z té své chatrče, co máš na mokřinách, žádnou neplechu tady nenajdeš.“

„A za druhé?“

„Za druhé, je dobře, že je tady. Pro nás pro oba,“ dodala a zkoumavě na něj pohlédla.

„Já žádnou společnost nepotřebuju,“ namítl Martin a věnoval tetičce příkrý pohled. „Můj život je v pořádku takový, jaký je.“

Nebo alespoň byl do chvíle, než se setkal se slečnou Morganovou. Teď mu duši ovládl zmatek a nevěděl, co si má myslet.

Tetička na něj nevěřícně hleděla. „Až zemře tvůj otec, převezmeš jeho titul a místo v Parlamentu. Budeš se muset oženit a počít dědice. Pokud mi tedy nechceš říct, že máš v úmyslu opustit všechno, co náš rod znamená.“

Martin odmítavě zavrtěl hlavou. Takové myšlenky si vůbec nechtěl připouštět. „Otec se těší plnému zdraví. Není důvod si myslet, že ho přežiju.“

„To ne, pokud nepoužíváš zdravý rozum,“ odvětila suše. „Pokud tedy nemáš v plánu si vzít život.“ Provtávala ho pohledem, jako kdyby mu chtěla číst myšlenky.

Martin jí nechtěl přidělovat starosti tím, že by přiznal, že ho takové černé myšlenky opravdu občas napadly. Díky Bohu to už ale není tak často jako v období po Emmině smrti. Tenkrát ho temné náladu dokázaly pohltnout i na několik dní za sebou. Teď se občas vracely, když bylo deštivo a on nemohl vyrazit na procházku do polí. V těch chvílích cítil, že nemá cenu pokračovat dál.

„Právě teď jsi mě měl ujistit, že se mýlím,“ pokárala ho tetička a vyčítavě potřásla hlavou.

„Ale já mám své zájmy a svou práci,“ namítl a ukázal gestem na rozlehlou krajinu za oknem. „Parlament

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tajemství slečny Morganové.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.